

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 76 0 К 021148 16 Квлз
Бања Лука, 02.03.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног М.Ј., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат М.К. из П., против правоснажних пресуда Основног суда у Новом Граду број 76 0 К 021148 15 К од 12.11.2015. године и Окружног суда у Бањој Луци број 76 0 К 021148 16 Кж од 02.06.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 02.03.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Граду број 76 0 К 021148 15 К од 12.11.2015. године (која је потврђена пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 76 0 К 021148 16 Кж од 02.06.2016. године), оглашен је кривим М.Ј. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), те му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико именовани у року од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци не почини ново кривично дјело.

Против цитираних пресуда, бранилац осуђеног је благовремено, поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник

Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), са приједлогом да се преиначе обе пресуде и осуђени ослободи од оптужбе или да се укине другостепена пресуда и предмет врати на ново одлучивање.

У одговору на Захтјев, замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић је предложила да се Захтјев одбије као неоснован, уз образложење да се разлози изнесени у Захтјеву не односе на правне разлоге због којих се по закону може поднијети захтјев за заштиту законитости.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 350. ЗКП РС прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у Захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Захтјевом браниоца осуђеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, тврдњом да су и првостепени и другостепени суд, одбијањем доказног приједлога одбране за реконструкцију догађаја и одређивањем другог вјештака саобраћајне струке, повредили право на одбрану осуђеног.

Супротно таквом ставу, овај суд налази да чињеница одбијања доказних приједлога одбране сама за себе не представља повреду права на одбрану, како се то захтјевом сугерише. Наиме, дискреционо је право суда, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, с тим што је ова дискреција ограничена обавезом суда да наведе разлоге из којих није уважио предложене доказе, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. Међутим, у конкретном случају, Захтјевом се не истиче приговор да првостепени суд није дао разлоге за одбијање доказних приједлога одбране. Осим тога, ни у жалби на првостепену пресуду, одбрана није приговарала да првостепени суд није дао разлоге због којих су одбијени ови доказни приједлози (у чему би се манифестовала повреда права на одбрану), па је ради тога у смислу одредбе члана 350. став 2. тачка б) ЗКП РС, искључена могућност позивања на овај облик повреде

права на одбрану у Захтјеву као ванредном правном лијеку. И поред тога, овај суд у вези са истакнутим приговором упућује подносиоца Захтјева на образложење првостепеног суда на страни 3. записника о главном претресу од 11.11.2015. године, у којем су дате сасвим одређене и увјерљиве разлоге за одбијање ових доказних приједлога одбране, па како је суд образложио из којих разлога је исте одбио, то се с обзиром на то, на самој чињеници одбијања приједлога за извођење доказа, не може темељити тврдња о повреди права на одбрану, јер је тај приговор у суштини чињеничног карактера.

Надаље, подносилац Захтјева, као основ побијања првостепене и другостепене пресуде означава и повреду Кривичног закона и у образложењу овог основа, апострофира да је до предметне саобраћајне незгоде дошло услед пропуста другог учесника у истој, а да је пропуст осуђеног, незнатан у односу на пропусте оштећеног. Међутим, из разлога у образложењу захтјева, произлази да се Захтјевом првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде, те се на темељу чињеничних недостатака пресуде које подносилац Захтјева види, гради теза о почињеној повреди Кривичног закона.

Како се захтјев за заштиту законитости у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС не може улагати по основу чињеничних недостатака правоснажене пресуде, то је поднесени Захтјев неоснован, јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да се правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, имала донијети другачија одлука. У сваком случају, насупротив тврдње подносиоца Захтјева, првостепени суд је након детаљне анализе и оцјене изведених доказа, извео правилан закључак, којег је прихватило и вијеће другостепеног суда, да се у радњама осуђеног стичу сва битна обиљежја кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Из наведених разлога овај суд налази да је захтјев за заштиту законитости неоснован, па је исти, у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић